

prima instanță: V. Sandu
instanța de apel: L. Popova, V. Efros, I. Muruianu

dosarul nr. 3ra-721/17

ÎNCHEIERE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Oleg Bucarciuc împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la muncă și încasarea prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 octombrie 2016, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 05 august 2016, Oleg Bucarciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la muncă și încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 27 aprilie 2016, a fost informat despre încetarea raporturilor de serviciu în baza ordinului Serviciului Vamal nr. 397-p din 20 aprilie 2016, prin care i-a fost aplicată sancțiune disciplinară.

Menționează că ordinul respectiv nu i-a fost adus la cunoștință și nu cunoaște temeiurile de fapt și de drept pentru care a fost sancționat disciplinar cu cea mai aspră sancțiune.

Invocă că la 20 aprilie 2016, a expediat către Serviciul Vamal o cerere prin care a solicitat să-i fie adus la cunoștință ordinul menționat, totodată a cerut și anularea acestuia, cu restabilirea la locul de muncă.

Sușține că la 20 iunie 2016, a primit un răspuns formal, nefiindu-i adus la cunoștință ordinul menționat.

Consideră că ordinul Serviciului Vamal nr. 397-p din 20 aprilie 2016, a fost emis cu încălcarea prevederilor art. 210 alin. (1) și 86 Codul muncii, deoarece

dispozițiile art. 86 nu prevăd drept motiv de concediere aplicarea unei singure sancțiuni disciplinare timp de un an calendaristic, iar dânsul pe parcursul anului nu a comis alte încălcări, iar abaterea respectivă a fost unica.

Indică că începând cu 01 aprilie 2016, s-a aflat în concediu medical, fapt despre care a fost informat Serviciul Vamal, însă necătând la aceasta și ignorând prevederile art. 86 alin. (2) Codul muncii, care stipulează în mod imperativ că nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării lui în concediu medical, Serviciul Vamal a emis ordinul de concediere.

Argumentează că la 28 iunie 2016, a expediat către Serviciul Vamal o cerere, prin care a solicitat să i se permită să facă cunoștință sub semnătură cu ordinul nr. 397-p din 20 aprilie 2016.

Afirmă că la 27 iulie 2016, de către soția sa a fost recepționat ordinul nr. 397-p din 20 aprilie 2016, cu privire la sancționarea lui în conformitate cu art. 26 lit. g) din Legea serviciului în organele vamale, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară - eliberarea din serviciu în organul vamal.

Consideră decizia Serviciului Vamal drept una umilitoare, dat fiind faptul că el a dedicat peste 20 de ani serviciului vamal, fiind de multe ori premiat cu diplome și mențiuni, iar în urma tratamentului medical i-a fost oferit grad de invaliditate, confirmat prin certificat de dezabilitate și capacitate de muncă.

Sușține că drept urmare a emiterii ordinului Serviciului Vamal nr. 397-p din 20 aprilie 2016, a avut de suferit psihic, astfel i-a fost cauzată o pagubă morală în mărime de 30000 lei.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 86 alin. (2), 210 alin. (1) Codul muncii, art. 6, 34, 43 alin. (2), 47, 48 din Legea serviciului în organele vamale, art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului Serviciului Vamal nr. 397-p din 20 aprilie 2016, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă pentru perioada vizată și încasarea prejudiciului moral estimat la suma de 30000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 13 octombrie 2016, acțiunea a fost admisă parțial.

A fost anulat ordinul nr. 397-p din 20 aprilie 2016, cu privire la sancționarea lui Oleg Bucarciuc ca fiind ilegal.

A fost restabilit Oleg Bucarciuc în funcția de inspector superior al Postului vamal Ocnîța 2 (PVFI, rutier), Biroul Vamal Briceni, începând cu data de 20 aprilie 2016 până la 06 iunie 2016.

A fost încasat de la Serviciul Vamal al Republicii Moldova în beneficiul lui Oleg Bucarciuc salariul pentru lipsa forțată de la lucru pentru perioada 20 aprilie 2016 – 06 iunie 2016.

Pretenția cu privire la încasarea prejudiciului moral în mărime de 30000 lei, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de Serviciul Vamal și menținută hotărârea primei instanțe.

La 11 mai 2017, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, prin care a solicitat admiterea acestuia,

casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea lui Oleg Bucarciuc să fie respinsă ca fiind tardivă și nefondată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe considerându-le ca ilegale și neîntemeiate.

Indică că a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la 16 martie 2017.

Consideră că decizia menționată a fost emisă cu încălcarea normelor de drept material, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

La fel, remarcă că atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au aplicat legea care trebuia aplicată. Mai mult ca atât, concluziile instanței de apel nu sunt motivate, se reține doar că Colegiul nu este de acord cu afirmațiile apelantului Serviciului Vamal și se expune asupra temeiniciei hotărârii instanței de fond.

Menționează recurentul că reținerea instanței de apel referitor la faptul că ordinul nu corespunde prevederilor art. 210 alin. (1) Codul muncii, este neîntemeiată, or, reieșind din faptul că la baza emiterii ordinului au stat raportul și încheierea Direcției securitate internă, în care se conțin detaliat circumstanțele de fapt și de drept, iar în ordin s-a făcut referire la acest aspect, consideră inoportună enunțarea repetată a acestora în ordin.

Totodată, consideră eronată invocarea de către instanța de apel a faptului nerespectării art. 86 alin. (2) Codul muncii, pe motiv că în pct. 7 al ordinului se menționează că acesta intră în vigoare la data semnării, iar pentru colaboratorul vamal aflat în concediu, la data revenirii în serviciu. Însă, ținând cont de faptul că contractul individual de muncă a expirat la 06 iunie 2016, iar Oleg Bucarciuc se afla în continuare în concediul medical, s-a decis de a informa pe ultimul despre încetarea raporturilor de serviciu prin scrisoare nr. 28/26-63-184 din 26 aprilie 2016.

Mai reiterează recurentul că instanța de apel nu a luat în considerare prevederile art. 43 alin. (2) lit. h) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20 iulie 2000, potrivit cărora eliberarea din serviciu poate avea loc pentru o încălcare gravă specificată la art. 46 sau încălcare sistematică a disciplinei de muncă.

Astfel, art. 46 lit. a) Codul muncii, stabilește drept încălcare gravă a disciplinei de serviciu în organul vamal acțiunile care contribuie la trecerea bunurilor peste frontiera vamală cu încălcarea legislației vamale dacă aceste acțiuni nu atrag răspundere penală.

În context, precizează că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că Oleg Bucarciuc a fost sancționat cu eliberarea din serviciu în organele vamale, ca urmare a comiterii acțiunilor care contribuie la trecerea bunurilor peste frontiera vamală cu încălcarea legislației vamale.

Notează că în cadrul anchetei de serviciu s-a constatat că mijlocul de transport de model „Mercedes 311” cu numărul de înmatriculare K AZ 625, a traversat frontiera de stat a Republicii Moldova prin postul vamal Ocnița 2 (PVFI, rutier), din cadrul Biroului Vamal Briceni, actele fiind perfectate de către colaboratorul vamal Oleg Bucarciuc.

Drept urmare, în circumstanțele respective s-a stabilit că inspectorul vamal Oleg Bucarciuc a efectuat superficial controlul vamal al unității de transport și a permis trecerea mijlocului de transport cu mărfuri în valoare de 33014,04 lei, fapt ce contravine prevederilor art. 11 Cod vamal.

Rezumă că prin acțiunile sale, Oleg Bucarciuc a încălcat prevederile art. 15 alin. (1), lit. a), c), d), h) și i) din Legea serviciului în organele vamale și pct. 7 lit. a), b), c), d) și j) a Hotărârii Guvernului cu privire la aprobarea Codului de conduită a colaboratorului vamal nr. 456 din 27 iulie 2009, iar conform art. 46 lit. a), d) și f) din Legea vizată, aceste fapte constituie încălcări grave a disciplinei de serviciu.

Drept urmare, consideră recurentul că ordinul Serviciului Vamal nr. 397-p din 20 aprilie 2016 este legal și întemeiat.

Concomitent, menționează că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au luat în considerație faptul că acțiunea lui Oleg Bucarciuc este tardivă, deoarece dânsul a fost informat despre emiterea ordinului de eliberare încă la 27 aprilie 2016, prin scrisoarea Biroului vamal Briceni nr. 28/26-63-184, astfel termenul urmează a fi calculat începând cu 27 aprilie 2016, dar nu din 27 iulie 2016, când soția lui a recepționat prin poștă ordinul respectiv.

La 13 iunie 2017, Oleg Bucarciuc, reprezentat de avocatul Andrei Cebotari a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursul declarat cu menținerea hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău și deciziei Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 10 martie 2017, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 119), iar careva date despre recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu